

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

Täna lehes!

Meie sõber
Moodle! (lk 3)

Reaalikas
m a a i l m a
kardiradadel.
(lk 4)

Reaali Poiss 15!
(lk 6-7)

Elu ja olu
Taiwanis.
(lk 10-11)

Olalooming
(lk 12)

Teatrist ja
muusikast
(lk 13)

Väikese maja
ajalehed.
(lk 14-15)

SUDOKU!



Sel aastal sai Reaali Poiss viieteistkümnendaastaseks ja ühtlasi hoiate käes ajalehe sajandat numbrit. Mõni aeg tagasi tõi vill 119 Taavi Vaikjärv toimetusele Tallinna Realgümnaasiumi õpilaskonna ajakirja Realist 1935. aastast, mille esikaant näete ka ülaloleval pildil. Ajakirja sirvimisel selgus kuivõrd palju tugines toleaeagne Realkooli õpilasajakirjanuds omaloomingule. Pisikesi naljakamaid väljavõtteis saate lugeda lehekülgedel 5 ja 7.

Reaali Poiss 15

Valmis kir-
jutise
tõin
Eero

kätte, kes läks sellega kooli sekretäri tuppa vaba arvuti taha ja trükkis selle ümber (mälu pulki ja meiliaadresse ju polnud), kujundas lehe ning lasi välja. Kuidas see printimine-paljundamine käis, seda ma täpselt ei tea-
gi.“

Nõnda kirjeldab Reaali Poisi üks esimesi toimetajaid ajalehe algusaegade trükkimis-
protsessi.

Loe täpselt lk 7.



Pilguheit oma nina ette

Hei-hopsti, Reaalipere!

Kui uskuda maiasid ja nende kalendrit, on alanud me viimane aasta siin maa-munal. Loodetavasti usute seda sama palju, kui noorte tüdrukute lubadust ära surra, kui Justin Bieber Eestisse ei tule. Jaanuar algas pauguga – ilutulestik ikkagi – ka see aasta, eriti Reaali Poisil. Meie armas paberist Poiss sai 15-aastaseks ja mis enamgi veel, armsad reaalikad, te hoiate käes praegu meie ajalehe sajandat numbrit. Kingituseks meie ajalehele andsime talle uue kujunduse, et miski ka märgiks seda tähtsat sünnipäeva. Reaali Poiss pole aga esimene ajaleht Tallinna Reaalkoolis, enne oli reaalikatel Realist, mille 1935. aasta väljaannet saate näha ja lugeda lehekülgedel 1, 6 ja 7. Veel sellest juubelilehest saate lugeda intervjuud Reaalkooli kauase kehalise õpetaja Alek-sander Prikiga (lk 8), Väikse Maja kirjatükke „Kui mul oleks oma ajaleht või ajakiri“ (lk 14-15) ja saada teada Reaali Poisi eelmiste peatoimetajate tööst ja seiklustest ajalehes töötades (lk 6-7). Soovin Reaali Poisile pikka ja õnnelikku iga ja teile, armsad lugejad, ilusat talve ja tagumikkude vähest kokkupuudet jääga!

Olge mõnusad,
Ode Liis

Seekord suunan fookuse tulevikku, küll aga mitte väga kaugemale, nimelt veebruari, mis saab olema äärmiselt tegus ja sündmusterohke!

Eelolev kuu - veebruar ehk küünlakuu - töötab tulla erakordselt loomehõnguline. Juba kolmandal veebruaril külastab meid ligi 40 Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpilast. Sel aastal möödub päev omaloomingu tähe all: üheskoos õpime origamit, meisterdame ehteid ja traatfigure, loome luulet ja muusikat. Üritus kulmineerub Loomepäraslõunaga, kus esitlusele ja esitusele tulevad äsja valminud teosed, samuti ootame lavale oma talenti jagama kõiki teisi soovijaid.

Kümnendal veebruaril leiab kolmandat korda aset Reaalkooli oma moeshow Sininööp, selleaastaseks teemaks „Hello Africa“. G5 koolide ühisel jõul saab noorte moeloomingut nautleda ka seitsmeteistkümnendal veebruaril Bekkeri sadamas, kus toimub teist aastat moeshow Moelennuk. Veebruaris tähistame G5 koolidega ka Tartu rahu 92. aastapäeva: koguneme esimese veebruari südaööl õpilasesindustega Poisi juurde ühiseks pärjapanekuks.

Samuti jääb järgnevasse kuusse Eesti Vabariigi 94. aastapäev. Kui nüüd pilk siiski veidi kaugemale tulevikku suunata, näen seal ees ülikooliaega, mille kujunemist mõjutab praegu vaidluse all olev kõrgharidusreform, mis ülikooliõpingud nii mõnegi inimese jaoks kättesaamatuks võib muuta. Eesti Õpilasesinduste Liit eesotsas meie oma Kuldar Rosenbergiga on juba käivitanud aktsioonid ja läbirääkimised, et noortestasjaosalistest niisamalihtsalt üle ei sõidetak.

Ja kui aktivistid oma kalleid koolipäevi õpilaste esindamise rolli täites veedavad, õpi Sina, Reaalkas, ikka hoolega. Eelmisel aastal pääses Tallinna Reaalkooli lõpetanutest 70,9 % avalikõiguslike ülikoolide riigieelarvelisele kohale. Meie võimuses on seda latti vähemalt sama kõrgel hoida. Jõudu ja jaksu kolmandasse veerandisse!

ANNA HELENA SAARSO, 12.B

Nagu te näha võite, on Reaali Poisil uus kujundus. Rebimine prima kujunduse auhinna nimel oli tihe - meile saabus üks võistlustöö! Võitjaks osutus **Peeter Kask** 11.c klassist. Tulemust võite näha oma silmaga. Hoolimata toimetuse naljatamisest konkursi tulemuste teemadel on peatoimetajad võidutööga äärmiselt rahul ja autor on oma auhinnaraha väärikalt välja teeninud. Täname teda ilusa kujunduse ja innuka koostöö eest!

Moodle kui kroonilise haiguse põhjustaja

Moodle on maas? MOODLE ON MAAS? Moodle on maas!!! Jah, meie pimedas jaanuarikuus juhtus ime: Moodle ei avanenud. Neli päeva. Paljudele – tunnistat, ka minule – tähendas algselt see suursündmus lõppematut õnne: lõpuks ometi vettpidav põhjus koduse töö tegemata jätmiseks, viimaks hea põhjendus kõikide koolitööde edasilükkamiseks ja nende tegemise asemel internetis kasivideosid vaadata või Facebookis sõprade seinu risustada: Moodle oli ju maas ja nagu kõik Reaalkooli tulevased, praegused kui ka eelnenud uurimistöö tegijad teavad: ilma teooriata pole ka praktikat. Käes oli – nagu kõik Vana-Rooma filosoofid seda psühholoogilist olekut nimetasid – Moodle'i eemalolekust tingitud häire esimene staadium.

Kuid rõõmupilves olemine möödus kiiresti: mingi hetk tuli asjad ikkagi ära teha. Jõudis kätte Moodle'i eemalolekust tingitud häire teine staadium: paanika. Inglise keele, bioloogia, prantsuse keele, keemia või mille iganes kontrolltöö ju tulemas, aga kõik materjalid on Moodle'is üleval! Uurimistöö tegemise jaoks leitud just praegu vaba hetk, kuid ei tea ju, kuidas viidata, küljendada ja mis peamine: MILLINE FONT ON ÕIGE? Which font can I take? Pea kaotamise tõttu nurgas silmi pilgutamata edasi-tagasi kiikumine ja omaette sõna „Moodle“ po-bisemise etapp läbitud, jõuab kohale kolmas staadium: leppimine.

Võõrutusnähtude tõttu välja rebitud juuksed pealaele tagasi klee-bitud, avastati kooliõpikud. Kas on tõesti tõsi, et ka õpikus on info

olemas? Sama tõsi, kui et tomat on puuvili. Kahjuks pole õpikutes faktid nii puust ja punaselt välja toodud kui Moodle'is, kuid piisavalt arusaadavalt ja abistavalt, et vähemalt neli kolmandikku koolipoisihindest välja punnitada. Ja kõik uurimistöö tegijad? Nematad vaatasid kalendrit: nägid, et näärikuus ei ole ühelegi kuupäevale tõmmatud suurt punast ringi ümber ega kirjutatud „Uurimistöö esitamine! Tee midagi!“ ega „Kollokvium! Aaargghh!“ , vabandasid koduste ees oma hullumeelse käitumise eest ja jätkasid rahumeeli oma elu vanaviisi. Niimoodi kulges leppimisstaadium.

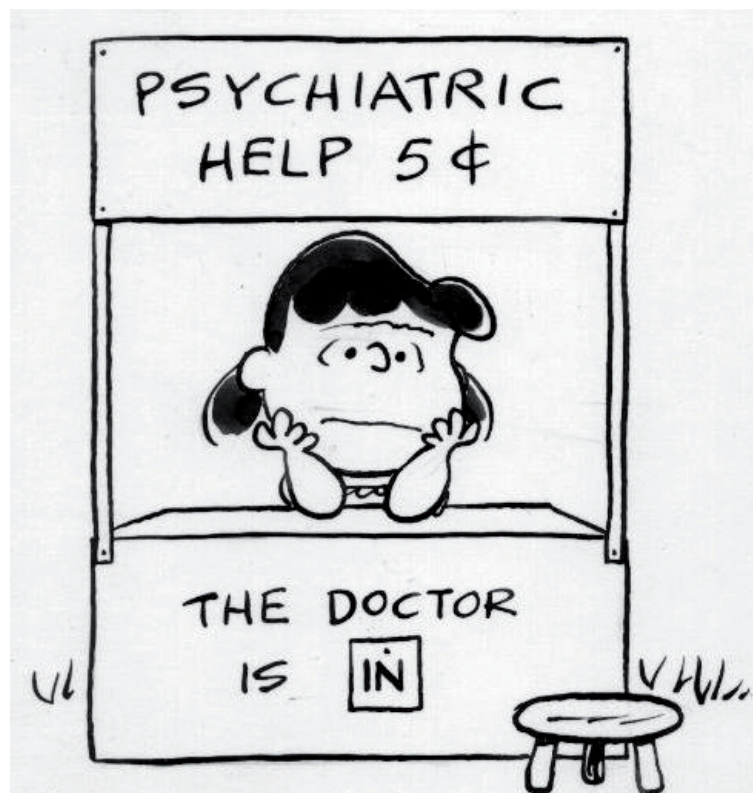
Kõik olid juba täitsa harjunud, et Moodle neid kui vari igal pool ei saada ja isegi unustanud, et ta varem elus nii suurt rolli mängis. Kuid tuli puant! Moodle töötas taas. Ja algas neljas staadium: jälestus. Moodle'i vastu, kes istus järjekordselt õlal kui puuk, imades tegemist ootavate töödega sinust vaikselt elu välja. Keegi ei tunnistanud, et Moodle'i puudumine tegelikult mõjutas nende õppimist ja koolielu märgatavalt ja taas-elustasid traditsiooni Moodle'it sajatada. Välg lõi aga peagi kaks korda samasse kohta: Moodle langes jälle. Sel korral oli aga äraolek lühike – vaid üks päev – ja Moodle'i eemalolekust tingitud

häires hüpati esimesest staadiumist koheselt neljandasse, kuna ühe päevaga ei jõutud veel ahastusse sattuda ja jäeti teine ja kolmas staadium vahele. Neljandas staadiumis olek on kõige domineerivam, välja arvatud suvekuudel, mil aeg möödub suhkruvatiroosas esimeses staadiumis. Teine ja kolmas staadium on kõige harvaesinevad haiguse kulud.

Daamid ja härrad, Moodle'i eemalolekust tingitud häire on nõiarõng: kohe, kui arvad, et oled sellelt rongilt maha hüpanud, rebib ta su tagasi, nii et hoidke end. Et teha Moodle'i täiskogemus talutavamaks, mõelge temale kui karusellile: jah, ta ajab vahepeal oksele (Moodle'i testid, öäk), kuid oli ju päris tore vahepeal, kui lõpetasid sõidu ja adrenaliinilaksu mõju polnud veel kadunud (Moodle'i töö tehtud ja üle 90 punkti!).

ODE LIIS PINO, 11.B

RED STAPLER CHRONICLES



Noorema põlvkonna kardiäss

Noor küll, aga juba omal alal tegija - üheksanda klassi kardiäss Martin Rumbiga tegi juttu Elina.

Kuidas jõudsid kardispordini?

Alguses käisin niisama isaga hobikartidega sõitmas. Siis märkas hobikardi keskuse ukse peal silti, kus kutsuti hobikarditrenni ja liitusin sellega. Juba varsti pakuti võistluskarti proovida ja kuna kiirust jagus, jäi pisik külge ja hakkasingi võistlema.

Kes oli innustajaks, et sa sellise alaga tegelema hakkasid?

Eks isal on selles suur roll, kuna temagi tegeles mootorisportidega, just Superbike'iga. Tema võistlusi pealt vaadates tekkis endalgi suur tahtmine.

Milline on olnud sinu tee tippu?

Eks on väga palju nühitud siin Eesti radadel ja võistlustel. Maailma konkurentsi minnes 2009. aasta lõpus oli kiirus algusest peale hea, aga vähesel kogemusel ei suutnud seda ära realiseerida. Järgneval 2010. aastal võttis aega, et teistsuguse sõidustiiliga ära harjuda ja läbi aasta oli mitmeid häid märke,

mis näitasid, et seal võib ka võidu peale sõita. Aasta lõpus tuligi Rotaxi maailmakarikal võit ära ja see tõstis mind hetkega teiste silmis tippu.

Kui raske on niivõrd heal tasemel püsida?

Selles mõttes, et pärast Rotaxi tipu saavutamist tegime otsuse sõita järgneval 2011. aasta CIK-FIA sarjas, mis on paralleelne Rotaxiga, kuid täiesti teise kardi, sõitjate ja tasemega. See oli põhimõtteliselt otsust peale alustamine, sest sõitmine oli hoopis teistsugune ja keegi järjekordselt meid ei teadnud.



Võidurõõm. ERAKOGU

Samuti polnud meie väikesel tiimil piisavalt teadmisi ja kogemusi ning seal kohe tipus olla oli väga raske, kuid me suutsime seda ikkagi põhimõtteliselt teha.

Milline näeb välja üks tavaline treening?

Võidusõidus on kaks erinevat trenniliiki: sõidutrenn ja füüsiline trenn. Sõidutrennis üritan võimalikult kiireks ja stabiilseks saada. Tähtis on ka kardi täpne seadistamine. Füüsiline trenn

koosneb siis jõusaalis erinevatest harjutustest ja võhma suurendavast trennist (sõudmine, jooksmine, jalgratas või suusatamine).

Kuidas sulle meeldib, kui ajakirjandus sind „Eesti kardiässaks“ tembeldab?

Noh, tore kui tähelepanu pööratakse. Aga eks see oli ikka nii, et kui hästi läks, kutsuti ässaks, kui halvasti, siis lihtsalt kardisõitjaks.

Millistesse riikidesse on sellise alaga tegelemine sind viinud? Milline neist on olnud sinu lemmik?

Balti riigid, Rootsi, Norra, Kesk- ja Lääne-Euroopa riigid ning Egiptus. Itaaliast tuli Rotaxi võit, aga kus ka hea soe olla on, on lemmikud.

Räägi mõni põnev või naljakas lugu, mis sinuga treenides või võistlustel juhtunud on?

La Concas, Itaalias oli suhteliselt naljakas kahe ratta peal sõita, sest pidamine nii hea oli.

Kui raske on omavahel kombineerida kooli ja treeninguid?

Siiamaani on kõik ilusti õnnestunud. Muidugi on raske, aga kõik on võimalik. Kaks aastat vanem Kevin Korjus käib GAG'is samamoodi.

Millega sulle peale motosporti tegeleda meeldib?

Muidu hommikuti meeldib kaua magada, üldse igasugust sporti teha

Kas kavatsed oma tuleviku siduda motosportidega?

Kindlasti.

ELINA OSI, 11.C





Tunne vilistlast – Jakob Kübarsepp

See, kes Reaali kodulehel järjekindlalt käib ja meie kooliga seotud uudistel silma peal hoiab, peaks teadma, et mullu (ehk siis 2011. aastal) 7. detsembril täienes Eesti Teaduste Akadeemia liikmeskond seitsme auväärse inimese võrra ning üks neist uutest akadeemikutest on ka Tallinna Reaalkooli (tollal küll Tallinna II Keskkooli) vilistlane Jakob Kübarsepp.

Jakob on sündinud 1947. aastal Tallinnas. Olles Tallinna II Keskkooli 1965. aastal lõpetanud, jätkas ta haridusteed reaalteaduste valdkonnas ning suundus õppima Tallinna Polütehnilisse Instituuti (tänapäeval TTÜ) ja lõpetas selle 1970. aastal *cum laude*. Tehnikakandidaadi kraadi omandas Jakob Moskvas 1980. aastal teemaga „Terassideainega titaankarbiidkermiste tehnoloogia ja omadused”. Jakob töötas end aastatega ülikoolis kõrgemale - 1975. aastast edasi: TPI nooremteadur, TPI vanemteadur, assistent, dotsent, aseprofessor, dekaan ja alates 2000. aastast TTÜ õppeprorektor. Seejuures omandas ta tehnikadoktori kraadi 1992. aastal TTÜs.

Täna on Jakob Eesti üks tunnustatumaid materjaliteadlasi.

Tema peamiseks uurimisvaldkonnaks on pulbermetallurgia ja komposiitmaterjalid ja neil teemadel on ta avaldanud üle 200 erineva teadusartikli, lisaks on Jakob juhendanud mitmeid doktori- ja magistritöid, kirjutanud mitmeid õpikuid ja talle kuulub ka 8 patenti. Olles andnud nii Eestile kui ka tervele inimühiskonnale oma uuringutega uusi teadmisi ja muutnud maailma paremaks, on Jakob Kübarsepp seetõttu ka elavaks eeskujuks ja vahest ka uhkuseks Reaalkooli tulevastele vilistlastele.

Samuti pole Eesti riik Jakobit tänuta jätnud ning aastast 2006 on Jakob Kübarsepp ka Eesti vabariigi Valgetähe IV klassi teenetemärgi omanik. Kui Jakob Kübarsepp parasjagu ei õpeta ega teadust tee, siis tegeleb ta sportimisega ja (ajaloolise) kirjanduse lugemisega.

SANDER UDAM, 11.C

Klassis.

Kosmogr. õp.: “See täht on Veenus. Nii nimetati ta ühe ilusa naisterahva järel.”

Õpil.: “Palun, kas siis see ongi see täht, keda kolm tarka taga ajasid?”

Nalja.

Šoti külalislahkus.

“Teid kindlasti kutsuti Šotimaal ka kuhugi õhtusöögile?”

“Ma ju ütlesin, et . . .”

“Ja mis seal siis ka pakuti?”

“Kõike, mis soovite. Majahärra oli lasknud üles seada automaatpuhveti. Sissemaks üks šilling.”

Ennemuistseid meenutusi

Seoses Reaali Poisi 15. sünnipäevaga palusime vanadel (pea)toimetajatel meenutada vanu häid aegu.

Merili Luuk (vil!126):



Mõte Reaali Poissi kirjutama hakata on mind kummitanud põhikooli klassidest peale. Nii äge, meil on koolis oma ajaleht. „Aga äkki on nüüd minu kord?“ vasardas peas, kui 10.klassi algul nägin stendil kuulutust REAALI POISS OTSIB UUSI LIHKMEID. Läk-

sin siis kohale ja paari päeva pärast kut-sus toonane peatoimetaja Matleen minu ja Carolini vaibale, küsi-maks, kas me

„Aga äkki on nüüd minu kord?“ vasardas peas, kui 10.klassi algul nägin stendil kuulutust REAALI POISS OTSIB UUSI LIHKMEID.

ei taha tema kohta üle võtta. Vaagisime ja kaalusime ning lõpuks nõustusime, võttes kampa veel ka Anni. Peagi hakkasimegi uusi ideid genereerima ja neid ellu viima. Kui Anni ja Carolin mingil põhjusel enam lehte vedada ei suutnud, tulid asemele Mari ja Kuldar ning lõpuks jäime Mariga kahekesi. Me muutsime vist peaaegu kõike, alustades kujundusest, lõpetades rubriikide ning sisuga.

Alustades arvasin, et ma olen väga hea kirjutaja, ajakirjanik, toimetaja, kuid nüüd, olles natuke roh-

kem ajakirjandusega sina-peal, mõistan, et ma ülehindasin ennast. Kolme aasta jooksul mõistsin, mida tegelikult tähendab peatoimetajatöö. Ma pidin võtma vastutuse, kui mõnd lugu lihtsalt polnud ning mõnel korral läks lausa nii „halvasti“, et ma pidin ise mingi jutu välja mõtlema. Kui midagi läks valesti, olin vastutajaks mina ning kuigi mulle meeldib ennast väga kaitsta, pidin vigadest siiski õppima. Kahtlemata kasvasin ma RP külge ning RP ruum oli tõeline kodu, tihtipeale sai seal ka niisama logeleda, ebameeldivate tundide ajal teed juua ning teha viimase hetke õppimisi. Paljud arvavad, et ah, mis seda lehte ikka lugeda, miks seda üldse tehakse? Tegelikult on iga koolilehenumbri taga punt inimesi, kes teevad seda oma VABAST tahtest, oma VABAST ajast ning see loeb. Austage seda ning ärge käkerdage lehte, vaid hinnake nende inimeste panust ja töövõimet, muidu kaob see leht hoopiski ja kust mujalt te loete õpetajate ütlusi...

usi ehk Reaali Poiss 15!

Mariliis Valkonen (vil!114):

“Esimest numbrit saatis tohutu edu.
See maksis 3 krooni.”

„Reaali poisi“ esimene toimetus nägi välja selline: Lauri Lugna (peatoimetaja), Eero Elenurm (kujundaja), ja kolm toimetajat: Anna-Greta Gutman (praegune Tsahkna), Kati Käpp ja Mariliis Valkonen. Mind kutsuski lehe juurde Kati, kes minu pikaajalise klassiõena teadis mu kirjutamishuvist. Toimetuse töö oli nähtavasti hoopis teistsugune, kui praegusel ajal – omaette toimetuse ruumist koos isiklike kohvikruuside ja arvutitega võis ainult unistada! Kuus kord või paar saime kokku mingis suvalises klassis või „Pireti toas“ – I korrusel asuvas huvijuhi ruumis. Arutati läbi tulevad sündmused, kes mida kajastada võtab ja kogu lugu. Valmis kirjutise tõin Eero kätte, kes läks sellega kooli sekretäri tuppa vaba arvuti taha ja trükkis selle ümber (mälupulki ja meiliaadresse ju polnud), kujundas lehe ning lasi välja. Kuidas see printimine-paljundamine käis, seda ma täpselt ei teagi.

Esimest numbrit saatis tohutu edu. See maksis 3 krooni. Lugna andis enne esimest tundi, umbes kell 7.40 minu kätte pataka lehti minu klassis levitamiseks, ning enne kui Sirje Jaup jõudis kell 7.45 klassi astuda, oli kõik maha müüdud! Minu panus esimesse numbrisse oli väike ülevaade Reaalainete päevast, mis meeldis iseäranis matemaatikaõpetajatele.

Tuleb meelde seik, kus peatoimetaja andis ülesandeks kirjutada kooli moeshowst kogemata kahele inimesele – minule ja ühele vanemale poisile, kelle nime ma ei suuda meelde tuletada. Mõni ime – ka tol ajal ei teadnud ma tema nime. Igatahes valmis kaks artiklit ja sellest teada saades olin südamepõhjani solvunud. Õnneks valiti numbrisse siiski minu lugu ja minu „karjäär“ võis edasi õitseda.

Pärast Lauri Lugnat sai lehe peatoimetajaks minu lennukaaslane Siim Saidla – praegugi tundub ajakirjanik. Tema meeskonda mina enam ei kuulunud, kuid sellest polnud midagi – minu aeg hakkas üha rohkem ja rohkem muusikale kuluma.

“On hea tunne, kui oled
aidanud ajalugu säilitada.”

„Reaali poisi“ juures tegutsemine oli ühele kirjutada armastavale inimesele väärikas väljenduspaik. On hea

tunne, kui oled aidanud ajalugu säilitada. Mõnus tunne on ka see, kui mõnele lihtsalt meeldib sinu kirjutatu. Soovin „Reaali poisile“ pikka iga, traditsioone austavat sisu ja uuenduslikku vormi!

“Koolirahvavahvatetegemiste ja saavutustega kursis olemine võiks ju olla iga reaallika jaoks lausa auasi.”

Karin Volmer (vil! 121):

Sattusin Reaali Poisi juurde täitsa juhuslikult – klassivend kutsus ühel vaheajal kaasa Noorte Meediaklubi laagrisse ja sealt see pisik vist külge jäi. Edasi läks kõik juba väga sujuvalt, hakkasin kaastöid tegema kuni 12. klassis avastasin ennast peatoimetaja kohalt. Nüüd, ajakirjanduse magistrandina loodan, et ühel päeval leiab koolilehte toetamas ka meediaõpetuse aine.

Et Reaali Poissi on ilmunud juba 100 numbrit, see on igati vahva saavutus. Ma väga loodan, et traditsioon jätkub edaspidi, sest meie oma leht on justkui kroonika, mis kajastab reaallikate koolielu. Ühelt poolt on vilistlase seisukohast ääretult kihvt vaadata ja meenutada, mis „meie ajal“ koolis toimus, aga teisalt on Reaali Poisil kindlasti oma ja päris suur panus ühtsustunde hoidmisel. Koolirahva vahvate tegemiste ja saavutustega kursis olemine võiks ju olla iga reaallika jaoks lausa auasi.

Mõõt.

Prof: “Nüüd seletage mulle, kuidas teete kindlaks torni kõrguse hariliku baromeetri abil?”

Üliõp.: “Lasen tornist nõõri otsas alla baromeetri ja mõõdan ära nõõri pikkuse.”

Väljavõte ajakirjast *Realist*
(november 1935)

Palju õnne, Aleksander Prikk!

Tallinna Reaalkooli kõige staažikam õpetaja Aleksander Prikk tähistas tänavu 85. sünnipäeva. Tema lapselaps Markus Roogna küsitles selle puhul teda kooli traditsioonide kohta läbi aegade.

Mis aastal sina alustasid koolis tööd?

Alustasin tolleaegses Tallinna 2. Keskkoolis tööd 1. aprillil 1960. aastal.

Milline oli kool, kui sina tööd alustasid?

Koolimaja oli praegusest palju erinevam: näiteks söökla asus esimesel korrusel, õpetajate tuba asus kolmandal korrusel, praeguse söökla asemel olid koristajate eluruumid ja autoõpetuse klass. Äsja oli valminud Väike Maja, mille keldris oli lasketiir ja sõjalise õpetuse klassid. Praegusest erinevad olid ka kooli spordiväljakud.

Millised sportimisvõimalused olid sellel ajal koolis?

Suures majas oli võimla, mida õpilased said kasutada sportimiseks ka peale tunde ja nädalavahetuseti. Väikses Majas oli maadlusaal ja treeningutes sai käia tasuta. Sport oli õpilaste seas väga populaarne ning kool oli tulemustelt vabariigi parimate seas.

Milliseid spordialasid kehalises õpetati?

Sügisel ja kevadel tegeleti kergejõustiku ja pallimängudega. Talvel tegeleti riistvõimlemise, akrobaatika ja suusatamisega. Suvel said kooli parimad õpilased osaleda spordilaagrites.

Kuidas edukat sportimist tähistati?

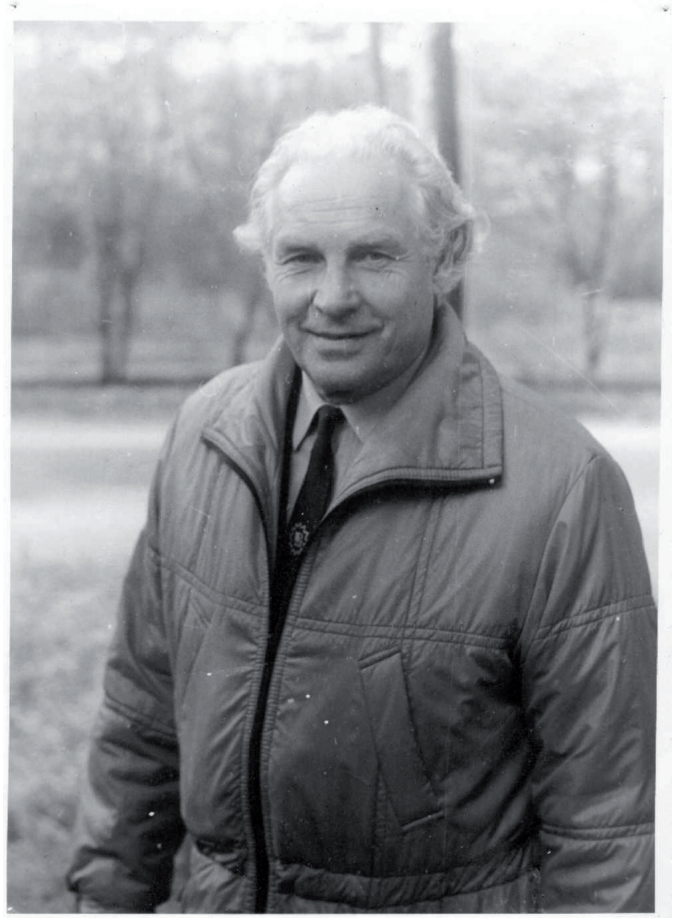
Edukad sportlased said kas karika, medali, vimpli, märgi või mõne muu kooli sümboolikaga kingituse.

Kuidas tähistati kooli sünnipäeva Nõukogude ajal?

Alguses tähistasid kooli sünnipäeva ainult vilistlased. Hiljem hakati sünnipäeva tähistama ka avalikult, suured pidustused korraldati kooli 90. ja 100. juubelil.

Millised olid kõige meeldejäävamad hetked koolis töötamise ajal?

1976. aastal toimus Georg Lurichi sajanda sünniaastapäeva



auks maadlusvõistlus, kus osales koolist 100 poissi. Meeleolukad olid Tallinna Reaalkooli ja Gustav Adolfi Gümnaasiumi vahelised korvpallivõistlused ja meeldejääv oli ka kooli sajanda juubeli tähistamine Tallinna Linnahallis.

Räägi mõni naljakas juhtum oma koolis töötamise ajast!

Meenub kooli bussijuht, kes pärast võistlust kaotuse korral lasi poistel bussi alati Tartus Tähtvere mäest üles lükata, võidu korral aga sõitis ise.

MARKUS ROOGNA, 8.B

Marjaõnne, karjaõnne!

Mullu augustis oma kaheksaküm-
nendat sünnipäeva pidanud
reaalkooli vilistlast Veljo Tormist
võib pidada Eesti üheks suurimaks
koorimuusikaheliloojaks. Enamik
tema teoseid põhinevad teks-
tiliselt, heliliselt või stiililiselt regi-
lauludel. Ligi kakskümmend aastat
pühendas ta end hõimurahvastele.
Veljo Tormis lõpetas töö heliloo-
jana kümme aastat tagasi. Hetkel
pensionil olev Tormis peab loen-
guid lektorina Eesti Muusika- ja
Teatriakadeemias ning Viljandi
Kultuurikolledžis. Ta on õnnelik
selle üle, et noored on huvitatud
eesti rahvalauludest. Tormis toob
loengutes tihti näiteid originaal-
salvestustest. Tema eesmärk ei
ole panna kedagi laulma nagu
seda tehti 100 aastat tagasi, vaid
keelt laulda selle iseärasustega nii,
nagu on sellele keelele omane.
Rahvalaulu sellisena, nagu ta tekkis
ja eksisteeris, ei ole enam tänapäeval
võimalik säilitada ja kasutada, kuna
puudub tolleaegne kombestik, tra-
ditsioonid ja tähtpäevad. Me ei taju
enam nende tähendust. Kindlasti ei

tea paljud, et eesti regilaulud ja eriti
kalendrilaulud on rituaalilised nõi-
dumissõnad ja loitsulaulud. Meile
tuntud lauludeski võib kuulda
nõidumist. Jaanilaulus loitsitakse
endile head viljasaaki, vastlalaui-
ludes pikemat lina, mardilauludes
suurt loomakasvu. Inimesed pöör-
dusid looduse poole: ussisõnad,
tulesõnad. Kõiki neid võib võtta kui
religioosete lauludena, kuna need
olid seotud eestlaste vana usundi-
ga. Siis kui me seda ei tea ega näe,
oleme kindlasti millegi võrra vaese-
mad. Kuid isegi kui unustatakse
nende laulude algne tähendus, ei
kao veel kuhugi meie pärimus.
Eesti rahvamuusika ei ole ainult
see vanem ja ajalooline muusika.
Kõikides inimrühmades on nende
eluga ja tegevustega põimunud
folkloor. On olemas omad ta-
vad, lood, laulud. Tänapäeval on
erinevate rahvaste kultuurides to-
hutult ühiseid jooni, mis muudab
raskeks leida pärimustes rahvus-
likku omapära. Rahvalooming on
samaaegselt rahvuslik ja rahvus-
vaheline, kuna erinevate rahvaste

vahel toimub kokku-
puuteid. Tormis väi-
dab väga vaimukalt,
et juba rokkmuusikas
ainuüksi on nii palju
stiile, et on raske aru
saada, mis seal toimub.
Reaalkoolile on
1991. aastal Veljo
Tormis ja Paul-Eerik
Rummo kooli 100.
aastapäeva puhul kir-
jutanud „Reaalkan-
taadi“. Kuulujuttude
järgi saab Tormise
uut pilti minna imet-
lema muusika klassi.

KEIT TOOM, 11.C

Tähtsa sündmuse puhul kirjutati auväärt heliloojale regilaul:

Kuulge, kuulge ma kuulutan
Ihkan laulu ilmutada
Jupi juttu jutustada
Teile teada anda täna

Tervitame tore rahvas
Laulutaati loojakesta
Veljot viisiveeretajat
Tormist takti tarvitajat
Meie meesta muusikassa
Regivärssi kuulutessa

Toomingase õiekene
Voldemari viljakene
Kasvis Reaali paistel priskeks
Muusikameheks muhedaks
Ole meheks meil olemast
Tänu tänagi tulemast

Veljokene, vellekene
Koolivenda, kallikene
Paneme su seina peale
Et võiks lapsed indu saada
Reaali rahvas rõõmustada
Külalised kõõritada
Et nad leiaks laulu üles
Laululõngad sinu sülest

Täname ka Ehakesta
Talitamast, toimetamast
Hüva nõuga nabistamast
Asja pärast ajastamast

Lõpetame laulukese
Pika jutu puhumise
Nüüd saab sõna Veljokene
Tore meesi Tormiseke
Laske laulda laululoojal
Kuulge, mis ta kuulutab

Autorid: Nora Mals, Mai Gross,
Eve Karp, Kristi Koit, Heli Roos,
Piret Otsa



Veljo Tormis vil! 65 UUS EESTI

Elu ja olu Taiwanis

Teeks esialgu selgeks, mis põhjustel ja kuidas ma siia üldse sattusin.

Mõned aastad tagasi sattusin ma reisile Jaapanisse, mis osutus elu kogemuseks. Ma imetlesin kohalike sõbralikkust, puhtust ja kultuuri üldiselt. (Kõige parema mulje jättis toit.) Peale reisi tekkis mõte: „Võiks ju keelt õppida ja millalgi kauemakski jääda.“ Rääkisin vanematega soovist, kuid nemad arvasid, et kui juba üldse mingit Ida-Aasia keelt õppida, siis peaks selleks olema hoopis hiina keel, kuna tulevikus oleks sellest hulga rohkem kasu kui Jaapani keelest. Jäin päri. Mõned kuud võtsin ma hiina keele kursusi, kuid nad ei olnud just eriti efektiivsed. Tempo oli aeglane ja isiklik progress oli veel hullem. Seepeale tuli ema välja ideega saata mind hiina-keelsesse keskkonda, et keelega rohkem tutvust teha. Kuna tal oli tutvusi Rotary klubis, heategevuslikus organisatsioonis, mis muuhulgas tegeleb ka vahetusõpilastega, otsustasime, et ei teeks liiga proovida saata mind välismaale. Kuna maismaal Rotary klubi allüksuseid ei eksisteeri, sain Taiwani. Esimene vahetus oli suvevahetus, kestis kuu aega. Seejärel otsustasin, et võiks ka kauemaks jääda, kuna kuu ajaga suurt tehtud ei saanud.

Tagasi tulles asusin taas pabereid täitma ja dokumentidega mööda ilma ringi jooksmata (kuna Eestis ei ole Taiwanil ühtegi välispoliitilist esindust).

Ja siin ma nüüd olen.

Esimene mulje kohalikust elust ja siia saamisest tegi ühe asja selgeks: Taiwanis suvel „puhkamas“ käia on hoopis midagi muud, kui tulla täiskohaga vahetusõpilaseks.

See avaldus esimesena dokumentide hulgas: tööd oli palju rohkem. Kuna Eestil EL-i liikmesriigina on Taiwani 30-päevane viisavabadus, ei olnud ma enne pidanud viisat tegema. Seekord läks aga vaja lausa elamis-luba. Kuna mu eelneva külastusega sain ma Taiwani Haridusministeeriu-

30 päevaks. See tähendas sellegipoolest, et ma pean viisa saamisega tegelema. Vanemate abiga sain ma endale kõiksugused meditsiinilised tõendid, et EI, ma ei ole leeprahaige ja et mul ei ole süüfilist jne. Koos kogu selle krempliga pidin ma Riiga sõitma Taiwani saatkonda, kuna bürokraatlikel põhjustel ei saanud ma Helsingi saatkonda minna. Lisaks bürokraatiale oli Rotaryl ka soov meid tulevaks aastaks ettevalmistada. Kaks korda. Üks kord oli workshop Tallinnas, teine kord aga Lahtis, Soomes. Jutt oli aga täpselt sama.

Koolikorraldus on siin väga erinev.

Mõnele kodusele lausa luupainajalik.

Ma käin tasulises era-

aga ei tähenda astronoomilisi õppemakse nagu Eestis. Mis aga on astronoomiline (seda ka riiklikes koolides) on õpilaste arv. Seda kokku ja ka klassi kohta. Minu koolis, kus käivad vaid kolm lõpuklassi, on kokku ligikaudu 3000 õpilast. Klassi kohta 45 õpilast.

Minu tavaline koolipäev algab kell 6.30.

Kuna ma elan kohalikus mõttes väikeses linnas (umbes 30 000 – 35 000 elanikku), ei ole siin linnasest ühistransporti. Kooli saab kas koolibussiga või ise. Kuna ma ei viitsinud mingite bussipaberitega mässama hakata, otsustasin kooli jala käia.

Kool algab 7.30. Tunnid ise algavad 8.10. Iga esmaspäev, teisipäev ja kolmapäev on selles ajavahemikus staadionil kogunemised, kus jagatakse autasusid (kõiksuguse mõttetu jura eest, nagu klassi dekoreerimine ja isegi kõige paremate kontrolltööde tulemuste eest), loetakse sõnu peale ja üldiselt rikutakse õpilaste hommikut. Kogunemisel peavad õpilased ruudustikku rivistuma, hümni kuulama ja direktorile au andma. Varasügisel võib päikese käes temperatuur aga üle kolmekümne minna ja kohutavalt higistama ajada, mis võib terve päeva ära rikkuda. Tavaliselt kestavad tunnid kella viieni. Mõnedel õpilastel vahel ka kella üheksani.



Asiaadid ja ebaasiaat. (Võtsid mu käest kaamera ja nõudsid minuga pilti.) ERAKOGU

milt kutse (ilma milleta ma poleks üldse Rotary programmi mahtunud) oli mul õigus siseneda Taiwani kauemaks, kui

koolis, sellises, kuhu vanemad panevad oma järelkasvu, kui peadesse riiklikesse koolidesse ei peaks sisse saama. See

12. klassis võib juhtuda, et peab ka terve nädalavahetuse koolis veetma.

Mina käin inglise keele eriklassis ja olen üks seitsme poisi seast 45-pealises klassis.

Vahetusõpilasena pean ütlema, et kool on suhteliselt kasutu. Tundidest aru ei saa ja kui kool ei korralda mingisuguseid huvitavaid kursuseid, (näiteks minu linnas on teisi vahetusõpilasi, kellel on koolis kalligraafia ja pottsepatunnid) veedad suurema osa oma päevast raamatukogus uudiseid lugedes või kohalikke raamatuid dešifreerides.

Gümnaasiumiastmes peavad kõik õpilased kandma koolivormi. Mul on neid kahte tüüpi: kehalise kasvatuse koolivorm ja tavaline koolivorm. Päeva jooksul ei saa vormi vahetada ega koolis pesta, seega liigse higistamise korral võib olek muutuda päeva jooksul ebamugavaks. Nendele see aga suur probleem pole, sest kehalises just palju pingutama ei pea, vähemalt minu arust. Reeglina joostakse-kõnnitakse mõned ringid staadionil (samal ajal ähkides-puhkides ja oma saatust neades) ja siis hakatakse palle ringi loopima. Mõned vilunumad mängivad ka korvpalli.

Noored on siin äärmiselt kaitstud. Peres, kus hetkel elan, on tütar, kes käib teises linnas

ülikoolis. Iga nädalavahe- tus tuuakse ta aga koju. Oma järelkasvu ei taheta ka omapäid ringi liikuma lasta, vaatamata sellele, et kuritegevus on siin pea et olematu. Üldiselt nähakse



Taiwani tänavamelu. ERAKOGU

nende harimisel ja kasvatamisel palju vaeva, kuid tihtipeale saadakse tulemuseks tarkade ja iseseisvate täiskasvanute asemel vanematest sõltuvad eksamimasinad, nii kurb, kui see ka ei ole.

Tänavapilt on siin Eestis omast hoopis teistsugune. Kuna rahvastik on siin äärmiselt kokku surutud, on see mõjutanud ka kohalikku arhitektuuri: rohkem ehitatakse üles, kui laiali. Isegi kui ruumi tegelikult leidub. Tihtipeale aga on raske teha vahet maakohtadel ja linnal, sest on näha viiekorruselisi linnamaju, millest 10 meetri kaugusel on riisipõld. Seda ka paksult asustatud suurlinnades. Tänu suurele rahvaarvule sel Eestist väiksemal saarel on siin õhk vägagi saastatud.

Kohati on näha sudu ja teine kord ei näe päikest, kuna mustusepilv on ees. Tänavatel on rämps tavaline. Linna peal prügikaste ei ole. Võib juhtuda, et toidupoolise ostmisel

kannad selle pakendit ringi pool päeva, enne kui kusagilt prügikasti leiad. Kusjuures, kui juba prahist rääkida, siis prügiautod mängivad siin ringi sõites melodiasid. Mõni võõras ajaks need kindlasti segi jäätiseautodega. Muusika eesmärk on aga anda klientidele teada, et prügiauto on läheduses, sest prahti väljas prügikastides ei hoita. Mulle seletati, et kardeatakse hulkuvaid koeri, keda siin tõepoolest on tihedasti liikvel.

Äärmiselt populaarseks transpordivahendiks on moopedid. Tänaval on neid rohkem näha kui autosid. Liiklus iseene- sest on palju kaootilisem kui kodusmaal ning tihtipeale on liikluseeskirjad avatud tõlgendamisele. Eriti moopedijuhtide seas.

Toidu osas on siin kõvasti suurem valik, kui Eestis. Arvan, et saaksin iga päev terve aasta süüa erinevat toitu, kui tahaks. Tihtipeale on toitude väga iseloomulikud lõhnad. Näiteks üks äärmiselt populaarne kohalik toit on haisev tofu. Esimest korda seda rooga müüva tänavaletiga kokku puutudes jäi mulje, et kuskil läheduses on lahtine kanalisatsiooniauk, kust tõusev inimrooja hais on terve tänava täitnud. Ma ei liialda. Reeglina aga on lai toiduvalik hea asi.

Selle aastaga olen taaskord saanud õppetunni asjade väärtustamisega seoses. On õige, et alles siis, kui millestki ilma jäädakse, teatakse nende asjade tõelist väärtust. Eelkõige tunnen puudust muhedast seltskonnast ja oma veidrast, kuid armsast perekonnast. Tunnen puudust heast muusikast, Eesti piimatoodetest, oma pehmest voodist (ei tea, miks, aga neile meeldivad kõvad voodid), Reaalkooli inimlikult ebaformaalsest koolikeskkonnast (vähemalt kohalikuga võrreldes), lumest, puhtast õhust, emakeelest ja tõepoolest, jõuludeaegsest verivorstist.

JOONAS PÕDER, 11.A

Lõngakera seiklus

Elas kord üks punane lõngakera, kelle unistuseks oli saada soojaks käpikuks. Ühel päeval piilus ta lõngakorvist välja ja nägi väikest kassipoega. Lõngakera suureks üllatuseks ronis hallitriibuline kiisu üles tema juurde. "Tere, mida sa minu korvis teed?" uuris lõngakera.

"Mjäu!" vastas kassipoeg.

"Oi, kui tore! Palun koo minust käpik!" lausus lõngakera.

"Nurr-nurr!" vastas kassike ning asuski usinasti tööle.

"Kas siis niimoodi kootaksegi käpikuid? Ma tunnen ennast väga veidralt," mõtles lõngakera.

Tuppa astus tüdruk.

"Oi, miisu! Mida sa siin teinud oled?" küsis ta

"Mjji..." kostus kassipojalt.

"Oh, sa vaeseke, oled ju päris lõksus! Luba, ma harutan su lahti."

Varsti oligi kassipoeg jälle vaba.

Tüdruk vaatas punast lõngakera oma käes ja viis selle vanaemale.

"Palun koo mulle uued käpikud."

Varsti saidki kindad valmis.

Tüdruk pani uued käpikud kätte ja läks õue kelgutama.

ELLEN ROPER, 1.B

Talv

Mõista, mõista, mis see on?
Jäiselt külm ja säravalt valge.
Arvasin ära - jäätis. Kas on?
Ei. Ta on pime ja ühtlasi valge,
tihti teeb ka puna palge.

Sellele vastust ma küll ei tea.

Seleta mulle, ole hea!

See ju meie Eestimaa talv,

kui õues tihti punab palg.

Pime ja külm on talvine päev meil,
valgeks teeb lumi puudel ja tänavail.

LIISEL PALM, 4.B

Valguskiirus

Me kihutame kosmosesse valguskiirusel
puhtust ja täiuslikkust otsime sel teel.

Seljataha jätame kõik mured, halva, hea
ning nedest kunagi ei enam kuulma pea.

Põgeneme kõige eest, mis üldse võimalik,
me ärajooksimine on üsna põhjalik.

Varsti kohal oleme unustuses, igavikus

Ja absoluutselt kõige inimliku tipus.

Me otse surma kihutame.

Valguskiirusel.

JOHANNES MOOSTE, 8.B

Ilus talv

Ilmataat tegi luugid valla,
lasi lumel alla tulla!
Uhas valget vatti alla,
surus lumeveski talda!

Tuiskas üle Eestimaa,
asus tööle Tallinna.

Lisas hoogu kooli kõrval,
valge kuub nüüd Reaali Poisil!

HANNA-LIINA HUSSAR, 4.B

Väikse maja suures hoovis
äge lumesõda käis.
Teine klass meid võita proovis,
aga kaotajaks nad jäid.

Meie poisid, kõvad mehed,
teised taganema löid.
Klassi tublid tüdrukud
järjest palle juurde töid.

Koolitund läks edasi.
Sai kõigil selgeks see,
on asjaolud sedasi, et
võitis 1. b!

ALEX ARU, 1.B

Jääkristall

Väike jääkristall
saapatalla all
kevadet ei vaja.
Tal on lumest maja.

Õues külm pakane,
lumehanged paksud.
Lumetorme päris palju
jõed ja mered jääs.

HOBART EDDRICK KOLK, 1.A

Koduloom saunas

Kõik teatrikogemused on omamoodi. Seekord oli see lausa eriti isepärane. Põhjuseks, daamid ja härrad jaloomad, oli Kivirähk. Kirjandusgigant on kõva tööd teinud pannes kokku mõnevõrra absurdse, kuid samas elulise musta huumoriga võrtsitatud komöödia. Mille poolest see vombat asja puutus, ei saanud küll vist keegi teada.

Üks viis asja tõlgendada oleks saunas pesitsevat vombatit ette kujutada kui rahutoojat perre, kes laval oma eksistentsi tõestas või kui süütut kõrvalseisjat, kes selle pere elu ja olu tervikuks sidus. Tegelikuses oli ta lihtsalt eksootiline koduloom, keda kujutati väikese armsa kukkurlooma asemel hirmsa kiskjana. Igatahes aitas ta perekonnas luua positiivset ellusuhtumist ja muhedust. See meeldis justkui tervele publikule, kui too elukas lihtsalt ära sõi ühe ebameeldiva inimese nende perekonnast.

Kõrvaltegelasena esitletud ebameeldiv inimene osutus lõpuks publiku jaoks ka peategelaseks. Arvatavasti on kõigi suguvõsades häirivalt uudishimulikke inimesi, kes tuhnivad teiste eludes ja minevikudes. Kellelegi nad tavaliselt ei meeldi, kuigi esmapilgul avaldavad nad muljet just teistele omasugustele tüütustele, antud juhul edevale naabrimehele.

Naabrimees oli üks omamoodi tegelane. Niipea, kui ta nägi pereema koju jõudmas, võttis ta ette teekonna vombati majja ja hakkas kui takjas end eneseteadlikule pereemale külge haakima ning mitte millestki miskit looma. Samal ajal kui pereema ja end mõisahärraks pidav kodanlik naabrimees juttu ajasid, pereema sisemuses naabri üle naermas, perepoe LOTR-i maailmas elas ja isa sõpradega viina võttis, praadis vanaema (absoluutselt suurepärase Ita Ever) vorsti. Ning elas hetkes, laskmata kellelgi enda või teiste minevikus tuhnida. Isegi mitte iseendal.

Etenduses oli selget kivirähilikkust näha. Etendusel ei olnud lõppkokkuvõttes erilist puanti või mõtetki, vähemalt mitte seesugust, mida me oleks märganud. Peab ära mainima, et enam ei ole võimalik seda etenust Draamateatri mängukavas näha, küll aga oli meil au käia viimasel etendusel, mis oli täpselt selline, nagu me eespool kirjeldasime. Kuid äkki, kuna etendus tõi sisse palju-palju raha, siis võib-olla otsustavad teatritargad selle näidendi taaselustada. Võib ju loota.

ELINA KUKK JA JOHANNA VIIK, 9.B

Uus ja vana

Ma olen viimasel ajal satunud tihti kuulama raadio Maniat (Tallinnas ning Harjumaal 88,8 MHz) ning üllataval kombel on see mulle meeldima hakanud. Mulle on meeldima hakanud alternative rocki stiil ja need üksikud Red Hot Chili Peppersi lood, mis sealt kõlanud on. Kuuldes siis kuulsat rock-bändi eelseisvast saabumisest Eestisse, otsustasin ka mina üle kuulata bändi uusima, järjekorras juba kümnenda albumi.

Ma pean tunnistama, et muusikastiil, mida ma kunagi vihkasin, on mulle sümpaatseks saanud. Flea basskitarri oskused teevad kogu selle tunniajase muusikaelamuse minu jaoks huvitavaks, kuid Anthony hääli on see, mis teeb selle albumi minu jaoks meeldejäävaks. See meenutas mulle natuke mu lapsepõlve, kui mu isale meeldis lihtsalt maha istuda ja kuulata näiteks bände Yes või U2. Kõigi kolme muusika peegeldab ajastut, kust nad pärit on. Red Hot Chili Peppersi album „I'm With You“ on tänapäevane ja uus, aga samas peegeldab ka kollektiivi tegelikku vanust.

See album sisaldab igat sorti muusikat. Seal on lugusid, mille sõnadestki aru ei saa, nii et kui on soovi kaasa laulda, siis midagi peale mõmina suust välja ei tule. Seal on sügavmõttelisi lugusid, mille meloodia paneb sind järjekordselt elu mõtte üle pead murdma. Seal on lihtsaid ja aktiivseid lugusid, mis tekitavad sinus soovi aeg maha võtta ja tegeleda asjadega, mis sulle meeldivad. Samas ei tunne sa ennast muusikast lämmatatuna, ükskõik kui valjuks sa heli keerad, ning alati on su peas ruumi su enese mõteteks. Igatahes on see üks viimase aja parimaid bände, mille ma avastanud olen, kuigi Red Hot Chili Peppers oli olemas juba enne minu sündi. **JOHANNA VIIK, 9.B**

Good man down

Seda imet, kui eestlased teevad tõsiselt head muusikat, esineb hirmutavalt harva. Kui see siiski juhtub, siis on põhjust kahelda, kas see on ikka eestlaste teatud. Viimane selline bänd oli Outloudz: Eurovisioonist jäin ilma, niisiis oli nende esimene hitt mulle võõras ja ma keeldusin uskumast, et nad on eestlased. Nii ka selle bändiga. Ma teadsin, et on, et on indie ja et on hea. Sain teada, et eestlased ja teadsin, et peab ära kuulama.

Ausalt? Eestlased on hakkama saanud. Jälle. Suurepärase. 'Good Man Down' on neli ja pool minutit pikk lugu, mis on vaid üks samanimelise plaadi kümnest loost. Igal lool on mingi omapära ja tervikuna kuulates moodustub täpselt see, mis peab: normaalne, ühtlane tervik. Eesti keelt kuulda pole, kaks laulu on seitsme minuti pikkused ja sildiks on akustiline indie rock. Kõik laulud on ühtviisi head ning see on terve plaadi suurim nõrkus - kuigi igas laulus on uued helilised nüansid, ei suuda nad üllatada.

Juba selleks tasub kuulata, et mõista, et eesti muusikal on lootust. Kuuleb pandadest ja saab kapaga melanhooliat.

ELINA KUKK, 9.B

Kui minul oleks oma

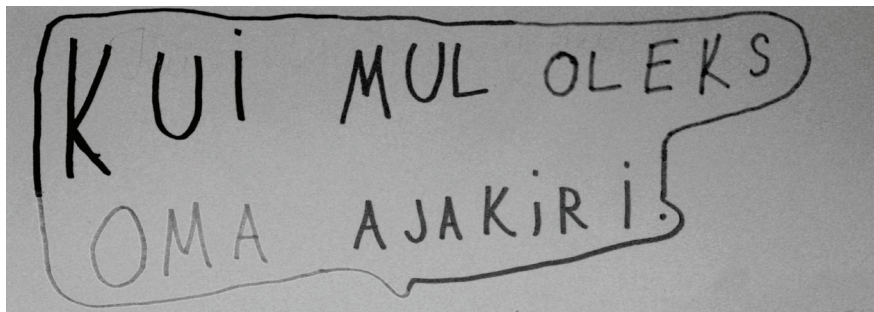
Kui minul oleks oma ajaleht, siis selle nimi oleks „Mängud”.

Selle pärast selline nimi, et lastele meeldivad mängud ja mängudest pole enne ühtegi ajalehte tehtud.

Seal räägitakse mängudest, mis on lahedad, huvitavad ja arendavad.

Ma loodan, et kunagi keegi teeb sellise ajalehe.

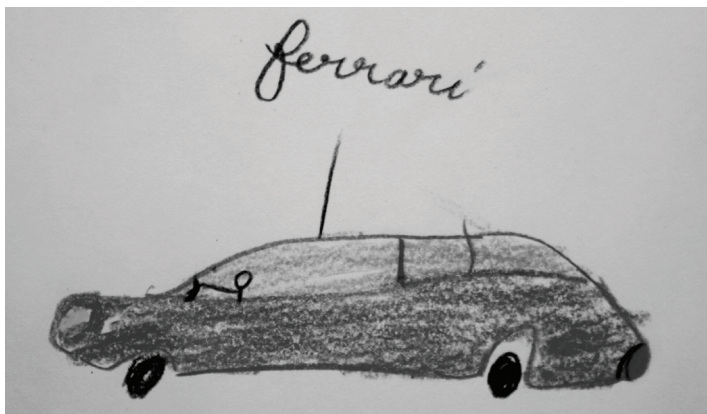
HUGO GEORG KALAUS, 3.A



STEN-MARKUS REINTAM, 3.A

Kui minul oleks oma ajaleht, siis seal oleks: uudised, pildid, mängud, anekdootid, ilmateade ja muudki põnevad. Minu ajalehe nimi oleks „Sussa-vussa ajaleht”. Ma arvan, et (sobiks – toim.) selline pealkiri, sest seal on igasuguseid asju sees. See sobib nii lastele kui ka vanematele. Seal ajalehes on 26 lehekülge ja 5 teemat. Esimese ajalehe annan ma välja Tallinna Reaalkoolis, sest seal loetakse palju. Kõik pildid on ilusad ja värvilised.

HELERIIN PEETSON, 3.A



Tormi Tulvik, 2.a

Kui mul oleks oma ajakiri, siis kirjutaksin selles ajakirjas muusikast, loodusest, uutest uudistest, natukene spordist, filmidest, raamatutest ja (oleksid ka – toim.) mõned koomiksid. Ma kirjutaks muusikast sellepärast, et muusikast kirjutatakse üldse suhteliselt vähe ja sellepärast, et ma ise tegelen muusikaga. Ma kirjutaks loodusest sellepärast, et ma käin ise suhteliselt palju looduses ja vaatan huviga loodussaatteid. Spordist kirjutaks sellepärast, et sport meeldib mulle. Raamatutest ja filmidest kirjutaks ma hindamislehe, kus oleks hinnatud mingeid raamatuid ja filme. Koomiksid kirjutaksin sellepärast, et loen ise ka palju koomikseid. Minu ajakirja nimi oleks „Natukene juttu” sellepärast, et minu ajakirjas kirjutatakse ainult natukene juttu.

STEN MARKUS REINTAM, 3.A

Kui mul oleks oma ajaleht või ajakiri, siis kirjutaksin sinna maiustustest. Näiteks kommidest, šokolaadist, martsipanis ja ka jäätisest. Kirjutaksin sinna, kuidas seda teha, näiteks, mida sinna sisse panna, et see tuleks maailma parim. Kui mul oleks oma ajaleht, siis kirjutaksin sinna oma väga suurest unistusest avada maiustustemaa. Seal voolaks limonaadijõgi, oleks martsipanist puud, tee oleks jäätisest ja kivid kommidest. Mis sealjuures kõige tähtsam: majad ja autod oleksid kommipaberitest. Kirjutaksin seda kõike sellepärast, et see kõik meeldiks lastele. Sel juhul oleks ajaleht või ajakiri palju huvitavam, mitte nagu praegused, kus ainult reklaamitakse ja kirjutatakse uudistest ja moest. Kui mul oleks oma ajaleht või ajakiri, siis arvan, et kirjutaksin sellest kõigest ja viiks oma unistuse täide.

EVA MARGARETA PÄTS, 4.B

a ajaleht või ajakiri

Kui mul oleks oma ajaleht, siis ma kirjutaksin lumest. Lumi on valge ja ta tuleb põhiliselt igal talvel maha, aga mõnikord juhtub ka nii, et lumi ei tulegi maha, siis on lastel hästi kurb olla, aga kui lumi maha tuleb, siis on lastel jälle hästi tore olla. Ning nad teevad lumememmesid, peavad lumesõda, suusatavad, kelgutavad ning teevad veel palju teisi lõbusaid asju. Kuid kahjuks sulab lumi igal kevadel ära ning siis peavad nad veel hästi kaua uuesti ootama, millal talv tuleb. Ühe sõnaga, talv on lahe.

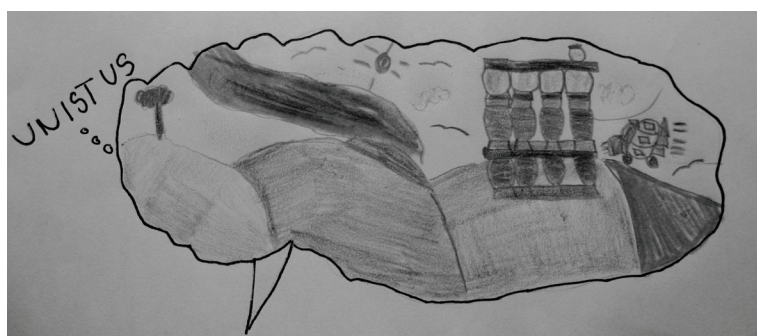
MIKK HENDRIK KELDER, 2.A



LINDA HELEN HERMAN, 3.A

Kui mul oleks oma ajaleht, kirjutan kosmosest. Päikesesüsteemi planeedid on: Merkuur, Veenus, Maa, Marss, (asteroidivöö), Jupiter, Saturn, (asteroidivöö), Uraan, Neptuun, (Pluuto). Päike moodustab 99% kogu Päikesesüsteemist. Kosmose kõige ohtlikum planeet on Must auk! See planeet tirib endasse kõik. Isegi valguse! Jupiteri peal olev Punane laik on 25 000 km pikkune torm! Muide, Jupiteri peal olevad laigud on kõik tormid.

MAREN VOORO JA REDNAR PILLER, 2.A



EVA MARGARETA PÄTS, 4.B

Kui mul oleks oma ajakiri, siis teeksin 20 lehekülge. Intervjuud teeksin õpetajatega, klassikaaslastega ja pinginaabritega. Teeksin ka mõistatusi ja koomikseid. Nimeks oleks „Väikese Maja tõde ja rõõm“. Lisaks eriuudised tänase päeva kohta ja lisaksin ka pilte.

KRISOFER LEETMAA, 3.B

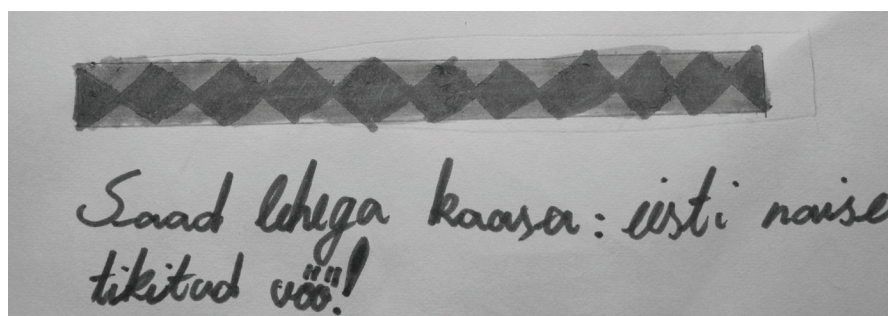
Kui mul oleks oma ajakiri, siis ma paneksin selle nimeks „Väike Reaalkool“. Ma võtaksin pinginaabri appi ja me hakkaksime arutama töid. Ma tahaksin, et see oleks vähemalt 25 lehekülge. Me soovitaks häid raamatuid ja häid filme. Me teeksim näidendeid ja jutte. Lõpu lehekülg võiks eelkoolile olla.

UKU SIIM TIMMUSK, 3.B

Minu ajalehes kirjutatakse:

1. Tulnukatest sellepärast, et nad on huvitavad, rohelist värvi ja lühemad kui inimesed. Neil on rohkem käsi ja jalgu kui inimestel.
2. Maailma lõpust sellepärast, et me ei tea, millal see tuleb ja kas see tuleb. Siis kui on maailma lõpp, siis maa plahvatab.
3. Vaablastest sellepärast, et vaablased on väga suured ja nende nöelamine on väga valus.

ALEKSANDER NERO JA KLAUS MARTIN KLETTENBERG, 2.A



LAUREN-LY VALGE, 3.A

Õpetajate tsitaate:

Reet Orusaar: „Mida sa teed?”

Õpilane: „Tal on midagi hamba vahel.”

Orusaar: „Tead, kui me kõik hakkaksime oma vahesid korrastama...”

Õpilased: „Millal te selle hinde E-Kooli panite?”

Rain Vellerind: „Eee... Kuskil eilse ja tänase vahel...”

Raadio: „Vabandame, et segame teie õppetööd...”

Vellerind: „Hea küll, vabandame.”

Vellerind: „Siin on laeng. See tähendab, et siia on kogunenud palju elektronpoisse.”

Villu Raja: „Ärge öelge talle ette, las ta piinleb üksi!”

Raja: „Aga tegelikult hõbused taanduvad oma ette.”

Raja: „Miinusega muutub märk. Selle reegli vastu

eksisid ka parimad kodumaa pojad ja tütreid.”

Raja: „Siia jääb y+3 ehk õnn meie majas, raiu see endale kirve asemel pähe.”

Mirja Särg: „Sa oled viinud inimese nii kaugele, et ta tõstab pastaka sinu vastu!”

Särg: „Kui te hakkate oma suguvõsa uurima, tellite te arhiivist...”

Klemet: „Säilmed.”

Piret Karu: „Kellel on töö valmis, tõstab saba püsti.”

Karu: „Aleksandri kook on nagu võrratu moreen-tasandik.”

Erkki Otsman: „Kopsud ei käi vastu rinnakorvi põmm-põmm.”

Otsman: „Väikese lapse pea on ka alguses pehme. Kellel kodus väike vend või õde, proovigu järgi.”

		6	2					
	9			7	6			3
					5		6	8
7							8	9
				4				
1	8							7
4	7		3					
5			1	6			9	
					9	5		

		5				3	2	
9		8						7
	2			5				8
	3			4		5		
			7		3			
		6		1			3	
4				8			1	
1						4		9
	8	3				2		

REAALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 5 (100) jaanuar 2012

PEATOIMETUS KÜLJENDUS TOIMETUS

Mari Kraav 127C, Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B
Merit Kraav 128B

TOIM. NÕUANDJA AITÄH

Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Sander Udam 128C, Egle Tannenberg 128C, Keit Toom 128C
õp. Piret Järvela
Markus Roogna 131B, Johannes Mooste 131B, Elina Kukk 130B, Johanna Viik 130B, Joonas Pöder 128A, Elina Osi 128C, Anna Helena Saarso 127B, Merili Luuk vil!126, Karin Volmer vil!121, Mariliis Valkonen vil!114

KAANEFOTO KUJUNDUS

Olari Nõu 128B
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee